

[Justitsministeren.]

væsentlig udvidelse af berigtigelsesretten. Ikke alene skadelige faktiske oplysninger skal kunne kræves berigtiget, således som tilfældet er i dag, men berigtigelsesretten skal også omfatte nedsættende udtalelser af personlig karakter. Det er et meget vidt begreb, der her er tale om. Endvidere skal berigtigelsen ikke være begrænset til gengivelse af faktiske oplysninger, men også kunne omfatte vurderingsprægede udsagn, herunder polemiske bemærkninger. Der ville være grundlag for et kolossalt arbejde fra mange offentlige personers side i en sådan situation.

Jeg går ud fra, at vi senere i retsudvalget vil kunne få afklaret de tvivlsspørgsmål, som forslaget på flere punkter giver anledning til. Men jeg vil gerne straks sige, at jeg ikke føler mig overbevist om hensigtsmæssigheden af den udvidelse af berigtigelsesretten, som synes at være tilsigtet. Dels må man forvente, at en sådan udvidet berigtigelsesret vil være overordentlig vanskelig at administrere i praksis, dels må det forekomme ret tvivlsomt, om den vil indebære nogen reel beskyttelse af borgerne.

På andre punkter har jeg derimod sympati for de ændringer, som forslaget indeholder. Det gælder bestemmelsen om, at redaktøren, såfremt han ikke vil optage en berigtigelse, skal oplyse den berigtigelsesøgende om, at afslaget kan indbringes for berigtigelsesnævnet. Og det gælder bestemmelsen om, at berigtigelsesnævnet skal kunne pålægge en redaktør, der har optaget en berigtigelse på ufyldstgørende måde, at bringe en ny berigtigelse i bladet. Jeg finder, at der her er tale om værdifulde tanker, som skulle have mulighed for at blive indpasset i den gældende lov uden større vanskeligheder.

Jeg skal ikke i øvrigt gå ind på forslagets enkeltheder. Jeg vil gerne udtrykke som min personlige opfattelse, at der ganske givet er en lang række problemer på disse områder, som er rejst med dette, men at forslaget efter min opfattelse ikke er i stand til at løse disse problemer. De lovtekniske ændringer, som skal til, håber jeg der vil blive lejlighed til at gennemgå i detaljer i retsudvalget, og det er en selvfølge, ikke blot at alle de udtalelser, der fremkommer,

vil blive videresendt til retsudvalget, men at vi også fra justitsministeriets side vil være parat til positivt at medvirke til opklaring af de ting, retsudvalget skulle have ønske om at få yderligere oplysning om.

Ejler Koch (S):

Det er tredje gang, vi nu får lejlighed til at drøfte de forslag, som kristeligt folkeparti her har fremsat. Jeg har ved de to tidligere lejligheder på socialdemokratiets vegne udtrykt skepsis ved forslagene, givet udtryk for, at de efter vores mening ikke gav et rimeligt grundlag for at lovgive på dette meget komplicerede område. De udtalelser, som justitsministeren nævnte, fra pressens organisationer og berigtigelsesnævnet, har jo bekræftet den opfattelse, som vi allerede har givet udtryk for ved tidligere lejligheder.

Jeg skal derfor sige, at vi selvfølgelig vil medvirke til en udvalgsbehandling, men vi kan ikke love forslagene nogen velvillig behandling måske bortset fra nogle af de rene detaljer, som ministeren også var inde på.

Fogh Rasmussen (V):

Det er korrekt som tidligere anført, at disse forslag har været til behandling tidligere her i tinget, men jeg mener, at de indeholder nogle spørgsmål af principiel karakter, som gør, at jeg vil knytte nogle bemærkninger dertil.

Ifølge forslagsstillerne er hensigten med forslagene at indskrænke eller hindre pressens misbrug af ytringsfriheden til krænkelse af borgernes fred og privatliv. Ingen er formentlig i tvivl om baggrunden for forslagene: vi kender alle eksempler på journalistik, som lader meget tilbage at ønske i forhold til god presseetik og i henseende til respekt for enkeltmennesker. Derfor er det sådan set udmærket, at kristeligt folkeparti med sine forslag giver en anledning til debat om dette spørgsmål.

Men vi ser i venstre med skepsis på forslagene konkrete indhold. Efter den foreslåede ændring af § 6, stk. 2, skal nu også bladudgiverne kunne pålægges bødestraf, hvis loven overtrædes, også selv om overtrædelsen begås af redaktøren eller forfatteren, uden at udgiveren egentlig kan siges at være an-